

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

בס"ד • ה' חשוון ה'תשפ"ז שבת פרשת נח • גליון 1578 • נא לשמור על קדושת הגליון

כניסת השבת: ירושלים 17:30 ת"א 17:48 חיפה 17:39 ב"ש 17:46
צאת השבת: ירושלים 18:41 ת"א 18:43 חיפה 18:41 ב"ש 18:43

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

אברהם אבינו – המחנך הגדול

למד קרא לבנו בשם נח מתוך כוונה ש"זה ינחמנו ממצעונו וממצעבון ידינו מן האדמה אשר אררה ד'" (ה ט), פירוש רש"י, נח נקרא על שם שבימיו נחה האדמה מקללתו של האדם הראשון, "עד שלא בא נח לא היה להם כלי מחרשה והוא הכין להם, והיתה הארץ מוציאה קוצים ודרדרים כשזורעים חטים" - והיו אנשים עצבים ככתוב: "ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה כל ימי חיך" (ג יז). אמנם בימי נח, עקב ה'התפתחות הטכנולוגית' - המצאת המחרשה, השתפר המצב הכלכלי של המין האנושי, ואנשים כבר לא היו מתוסכלים ועצובים כי הארץ כבר הוציאה חטים ולא קוצים ודרדרים, אבל המצב המוסרי של המין האנושי הלך והתדרדר, ככתוב: "ותשחת הארץ לפני האלקים ותמלא הארץ חמס" (ו יא). והתוצאה ידועה - בא המבול והתקיים בהם "הנני משחיתם את הארץ". נח כמנהיג הדור לא הצליח להשיב את דורו בתשובה כדי להצילו, והתוצאה באה במבול שהשחית "כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים" (ו יז). נח עצמו התמכר לשתיות יין בצאתו מהתיבה, בשביל לגרש את העצבות שלא סרה מלבו. ככתוב "ויחל נח איש האדמה ויטע כרם: וישתה מן היין וישכר וינתגל בתוך אהלה" (ט כא).

רק אברהם אבינו זוכה לתקן את המצב המוסרי של המין האנושי. אמנם הוא לא המציא המצאות טכנולוגיות כנח, אבל הפך למנהיג רוחני ומוסרי לדורו, ולכל הדורות הבאים אחריו עד אחרית הימים, כהבטחתו של השי"ת אליו "ואעשה לך לגוי גדול ואברכה ואגדלה שמך ויהי ברכה... ונברכך בך כל משפחת האדמה" (יב ב-ג).

נכון לעכשיו, עלינו ללמוד מכישלוננו של נח ומהצלחותיו של אברהם אבינו כיצד יש להטיב לדורו. נח היה איש אדמה, והמציא כאמור את המחרשה שהקלה על עבודת האדמה. הוא עסק בחומה, רצה שלאנשים יהיה "כיף". לא היה לו חזון, וכמנהיג בלי חזון מוסרי ורוחני, הביא את דורו למשבר מוסרי ולשחיתות חסרת תקדים אשר הביאה את המבול והחורבן, ולא הצליח לבטל את העצבות מן העולם.

לעומתו, אברהם אבינו מחנך גדול בעל אמונה, בעל מוסר, שאינו רוצה ליהנות משל אחרים כהוא זה, ככתוב: "ויאמר אברהם אל מלך סדם הרימתי ידי אל ד' אל עליון קנה שמים וארץ: אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מקל אשר לך" (בראשית יד כב כג). אדרבא כל כולו חסד ואמת כפי שנאמר: "כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דברך ד' לעשות צדקה ומשפט" (יח ט). והוא זכה לבן וקרא שמו יצחק, כדברי שרה אמנו, ותאמר שרה: "יצחק עשה לי א-להים כל השמע יצחק לי" (כא ו). כפירוש רש"י: "הרבה עקרות נפקדו עמה, הרבה חולים נתרפאו בו ביום, הרבה תפילות נענו עמה ורב שחוק בעולם". אשרינו מה טוב חלקנו שאנו זוכים ללכת בדרכו של אברהם אבינו.

דב ביגון

העלון מופץ ב-50,000 עותקים

לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302

headoffice@emeir.org.il \ ההכנסות קודש למכון מאיר

תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

נח הרב אמיר דוכן

ברכת ההודאה הרב אברהם אנגל

ישראל ואורייתא חד הוא הרב יורם אליהו

הסוד שמאחורי הקשת הרב אשר בוחבוס

"אוי לי מיצרי ואוי לי מיוצרי" הרב יואב מלכא

יוצא לאור הרב ליאור לביא

המדריך הנפשי לצליחת מבול הרב חגי לונדין

חלון או אבן טובה? אורית דהן

"מה' אישה לאיש"

יום עיון לגברים ונשים

העצמת התא המשפחתי

יתקיים בע"ה ביום חמישי יא חשוון תשפ"ז 22.10.26
בכיתות אמונה במכון מאיר

הכניסה חופשית \ עזרת נשים פתוחה \ שידור חי באינטרנט

יום העיון לעילוי נשמת יהודה בן עדיזה

14:00-14:45 הרב (הסופר) **יוסף אליהו**

14:45-15:35 **משה אליאס** יעוץ נישואין

15:35-15:55 מנחה

15:55-16:35 הרב **אריה מרזר**

16:35-17:15 הרב **מאיר טויבר**

17:15-18:00 הרב **רן בן-משה**

18:00-18:45 הרב **ראובן פיירמן**

18:45-19:45 הרב **אליהו שרביט**

19:45 ערבית

חדש!
במהלך יום העיון
תקיים אפשרות לפגישת
יעוץ זוגי חינם עם היעוץ
משה אליאס.
לתיאום פגישה שלחו
סמס או וואטסאפ
0547822681

השיעורים ישודרו בשידור ישיר בזום
(מס פגישה 5551115455) ויוטיוב (ערץ מאיר ביוטיוב)

לתרומות למכון מאיר:

בטלפון 02-6461328

באתר meirtv.com

או סרקו את הברקוד

• אלפי שיעורים
• קירוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

היו שותפים

בהוספת יהדות באהבה!

נח הצדיק חי תשע מאות וחמישים שנה. שנות חייו הקיפו את רובו ככולו של האלף השני למניין ימות העולם מבריאנו - היסטוריה בהתגלמותה! לשם השוואה - בדיוק לפני תשע מאות וחמישים שנה נולד רבי יהודה הלוי. אפשר רק לדמיין כיצד היה נראה עולמנו לו הייתה דמותו הנשגבת מלווה אותנו בכל המחצית השנייה של הגלות, ועד לאתחלתא דגאולה! איזו תורה הייתה נכתבת ונלמדת, איזו עוד שירה מופלאה, אלו מפעלי קודש והנהגה תורנית ולאומית - הכול היה יכול להיות שונה ומופלא ביותר כאשר דמות כזו של צדיק יסוד עולם נוכחת בפועל בעולם יחד איתנו.

אצל נח, זה לא מרגיש לנו ככה. תשע מאות ארבעים ותשע שנה שגרתיות, פחות או יותר, היו לו בחייו הארוכים כל כך, ועוד שנה אחת אינטנסיבית ביותר - שנת המבול, שבה "לא ראינו שינה בעינינו". עד גיל חמש מאות גם ילדים לא היו לו, וממילא גם לא נכדים וננינים, ניני-ננינים וכו', שישתעשעו בין ברכיו.

אחר כך באו מאה שנה של בניית תיבה. משימה חדגונית למדי, לכאורה, וגם הספק לא מרשים, לכאורה, אבל לזכותו ייאמר שהוא לא זכה לשיתוף פעולה או עזרה מבני דורו.

העניין הוא, שגם אחרי המבול, שהותיר עולם משווע לטיפוח ולפיתוח מואץ, שממה עצומה שממתנה ליישוב וצמיחה, נעשתה כמעט כל העבודה בידי צאצאי בניו, שבעים האומות הצעירות והמתפתחות, ולא באמצעותו. נח

עצמו עשה ניסיון ליטול חלק ביישובו של העולם החדש-ישן, ונכשל. מאז לא שמענו עליו מאומה. עוד יותר מעניין, הקשר בין אברהם אבינו לנח. מפורסם ה"חידוד" הקובע כי אברהם היה "בן נח" כאשר מת נח, כלומר בן חמישים ושמונה שנה. גם לפי הדעות המאחרות את הזמן בו הכיר אברהם אבינו את בוראו לגיל ארבעים - עדיין נותרו ח"י שנים לימי חייו נח, ועם כל זאת לא שמענו על קשר מהותי ביניהם. הכיצד? הרי נוח היה סבא-רבא של כל העולם כולו! וכי לא כל תינוק נלקח לקבל ממנו ברכה או לעשות חלאק'ה אצלו, או לכל הפחות לחזות בזיו פניו ולו פעם בחיים?

בדיוק כאן נכנסת לתוקף מחלוקת חז"ל אם יש לדרוש את "צדקות תמימות בדורותיו" לשבח או לגנאי. בפשטות, לא בא הכתוב לגנות אלא לשבח: בדורותיו - בכל משך דורות חייו, לפני ואחרי המבול. אלא שהתנהלותו של נח לפני המבול לא התאימה עוד לאחריו. אמנם הוא נותר צדיק תמים, אך לאחר המבול צריך היה לצמוח סוג אחר של צדקות, אולי לא פחות "תמים", אבל פחות "מתהלך את", ויותר "מתהלך לפני האלוקים", ממש כפי שהורה הקב"ה עצמו לאברהם אבינו רגע לפני שהבדילו מכלל שבעים האומות בברית המילה, וקרא שמו אברהם במקום אברם: **"התהלך לפני - וְהָיָה תָמִים"**. זוהי תמימות מסוג חדש לחלוטין, שמחייבת הבדלה והקמת אומה נבחרת שתהיה פורצת ומפלסת את דרך ה' בעולם.

מצד אחד - זהו שבח: בדורות שלפני המבול היה צדיק, כל שכן בדורות טובים יותר יכול היה להוציא לפועל את סגולת תמימות צדקות. אך מאידך, זוהי הגנות גופא: "אלו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב" משום שבדורו של אברהם, בדורות שאחר המבול, הצדיקים נדרשו לפתח עמוד שדרה חדש לחלוטין.

שם ועבר צאצאיו של נח כבר פתחו "ישיבה לבעלי תשובה שגדולים מצדיקים גמורים", ואיתם כבר היו לאברהם יצחק ויעקב אבותינו קשרים חשובים של לימוד והשפעה. מדוע לא היה נח מוכר ומפורסם כ"נשיא ישיבת בני נח", ואילו בית המדרש נותר להיקרא רק על שם צאצאיו, שם ועבר?

נח הוא נקודת האמצע שבין אדם הראשון לאברהם, דווקא משום שנשמתו הייתה הבסיס והתשתית הנכונה והראויה לצלם אלוקים שבאדם בכל הדורות כולם. לא רק בדורותיו, אלא לדורות עולם, בדיוק כפי שאומרת הברית שנכתבה איתו: **"זאת אות הברית אשר אני נתן ביני וביניכם ובין כל נפש חיה אשר אתכם לדורת עולם... וְהָיָה הַקֶּשֶׁת בְּעָנָן וְרֵאִיתִיהָ לְזִכָּר בְּרִית עִוְלָם"**.

נשמה כזו אולי אינה מחדשת חידושים, לא מחוללת הפתעות גדולות, ואין לה בית מדרש. אבל אפשר לסמוך עליה שתהיה תמימה עם אלוקיה בכל מחיר, אפשר "לבנות עליה", לבנות על גביה אנושות שלמה שתגאל על ידי אומה נבחרת: **"וגם את נח באהבה זכרת"**.

שבכל עת - הקיום היום יומי בהשגחה פרטית בכל רגע גם כשלא מגיע לנו. **ערב ובוקר וצהרים -** לפי פירוש בעל הכתב והקבלה בסידורו 'עיון תפילה', המשפט הזה הולך יותר אחורה, לתחילת הברכה. מודים אנחנו לך ערב ובוקר וצהרים. איננו יכולים להודות בכל רגע ורגע אנחנו מסתפקים להודות ערב ובוקר וצהרים. **הטוב -** אתה הטוב האמיתי ומיטיב אפילו למי שאיננו ראוי. **כי לא כלורחמיך -** אין סוף וגבול לשפע שלך **והמרחם כי לא תמו חסדיך -** גם כשאנינו מבקשים. **כי מעולם קיינו לך -** בלא תקוותנו בך, אין לנו סיכוי לשרוד. **ועל כולם -** על כל סוגי החסדים שאין ביכולתנו להכיל. **יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד -** יהי רצון שכל בני העולם, יהיו מייחסים אליך את הברכה, ומודים כי ממך תתפשט בכל. (ספר החינוך מצוה תל) **הא-ל ישועתנו -** מושיע אותנו מתוך הצרה **ועזרתנו -** מוביל אותנו יד ביד בכל נתיבותינו **הטוב שמך -** ההתגלות שלך בשמך בעולם, היא הטוב המוחלט. **ולך נאה להודות -** אין דבר נאה יותר מזה בעולם.

וידוי - להתוודות על חסרוננו, להודות על האמת. כאן בתפילה אנו מתוודים שאכן אנחנו שפלים וחסרים מול הבורא, אבל למרות זאת אנו מרשים לעצמנו "להודות לך על ניסוך שבכל יום עמנו". **שאתה הוא ה' אלקינו -** גם לאומות העולם יש אליהם אבל אתה הוא ה' האלקים שלנו, ולהבדיל מהם, לנו יש קשר ישיר איתך ואתה שומע, קרוב, ויכול לקבל את תודתנו על אף שאין מילה בפינו להכיל את גודל טובותיך. **צורנו צור חיינו -** אנו בוטחים בך כצור חזק מגן - עלינו לפני הצרה, ישענו - מושיע אותנו כשאנחנו בתוך הצרה. **אתה הוא לדור ודור -** המשך לדברינו הקודמים, אנו בוטחים בך ואתה מגן עלינו בכל דור ודור. **נודה לך ונספר תהילתך -** לאחרים. ועכשיו נפרט: **על חיינו -** שגרת חיי היום יום **המסורים בידך -** שאתה ממשיך את החיות שלנו בלי הרף, אף שאתה יכול להפסיקם ברגע. **ועל נשמותינו הפקודות לך -** בכל לילה אנו מפקידים בידך את נשמותינו, ואתה מאמין בנו, ולמחרת מחזיר את הנשמה רעננה וזה וטהורה לעוד יום עבודה. אף שלא תמיד מגיע לנו - אתה תמיד מאמין בנו. **ועל ניסוך שבכל יום עמנו -** נסים הם הנסים שבדרך הטבע שכבר התרגלנו אליהם, כי התנסינו בהם (מלשון ניסיון). **ועל נפלאותיך -** אלה נסים שמחוץ לטבע ומפליאים אותנו מאד. **וטובותיך**

ברכת ההודאה - מודים אנחנו לך

ברכת מודים היא אולי החשובה מכל השמונה עשרה ברכות. היא מקבילה בחשיבותה לברכת אבות, כפי שאנו רואים שבשתייהן אנו שוחים בתחילתן ובסופן, ובשתייהן הכוונה מעכבת, וכדברי הקהילות יעקב בשם הרוקח (ברכות סי כז) "לכן מי שלא כיון בברכת אבות יתאמץ לכיון בברכת ההודאה כדי לצאת ידי חובת תפילה".

בקשות, אדם יכול להגיד ללא כוונה, אבל להגיד תודה אדם צריך מעומק הלב, להפנים ולהבין וכמוכן לכוון במה שמוציא משפתיו. הרמב"ם מגדיל ואומר שכל הבריאיה כולה לא נבראה אלא כדי להודות לה, "שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה, ואין א-ל עליון חפץ בתחתונים, מלבד שידע האדם ויודה לא-לוהיו שבראו". (סוף פרשת בא):

מודים אנחנו לך - למילה מודים יש שני מובנים: א. תודה רבה thank you ב. מלשון

הגיליון מוקדש לעילוי נשמת
יהודה בן עזיזה ע"ה

התורה הגואלת

שיחות

הרב צבי יהודה - תלמוד תורה

ישראל ואורייתא חד הוא

ביאר לנו רבנו במאמר הקודם, שהגישה לתורה חייבת להיות מתוך הברכה בתורה תחילה, ומשמעותה - שקדמה הבחירה בעם ישראל - "אשר בחר בנו מכל העמים", מתוך כך - "ונתן לנו את תורתו". ונרחיב את הדברים. מבאר רבנו: **העולם יש לו נשמה והיא ישראל שקדמו לעולם**, האידיאה של ישראל קדמה לכל. כמו כן התורה קדמה לעולם, והקדוש ברוך הוא הסתכל בתורה וברא את העולם. ושניהם (התורה וישראל) הם עניין אחד כמאמר הזוהר: **ישראל ואורייתא חד הוא ממש**. הא בהא תליא. התורה היא חיוניות אחת שלמה, "ה' אחד ושמו אחד" והתורה הזאת, האחת, השלמה בחיוניותה, היא כוללת ומחיה את כל כלל-ישראל ומתוך כך את כל אחד ואחד מישראל. ככל שנכיר יותר את התמימות הזו של ישראל ואורייתא, אומר הרב צבי-יהודה, ככל שנבין יותר שהם דבר אחד ממש, כך נתקרב יותר לתפיסה האמתית והשלמה של ערכנו וערך קיום התורה ולימודה. בהמשך לדברי הזוהר, היה מזכיר רבנו פעמים

רבות את דברי ה'נחלת דוד'. רבי דוד טעבילי, תלמיד הגאון רבי חיים מוולוז'ין, שכתב ספר חידושים נפלא בשם 'בית דוד', בו הוא מסביר **שכל פירוד בישראל הוא פירוד בשם שמים: "עוון המחלוקת ופירוד הלבבות בין אנשי האומה הישראלית הוא עצם הכפירה... באחדותו יתברך שמו, כי שורש אחדותו יתברך שמו מחייב שיהיו כלליות העם הקדוש הישראלי מתאחדים יחד באהבה ואחוה ורעות... כי כן הבורא יתברך שמו הוא האחד הפשוט... ככה לעומת זה העם הקדוש הישראלי... מחויבים להתאחד יחד צמודים וקשורים זה בזה... כי אחדות העם הקדוש הישראלי מעיד על אחדותו יתברך שמו, לזאת מבואר עוון המחלוקת, כי הוא ממש כעבודה זרה, יען כי פירוד ההווה מן המחלוקת הוא היפך האחדות, וכאילו מעיד על עצמו שאין לו חלק באלוקי ישראל**². ומבאר רבנו: כל מצוות התורה הן התפרטות מהכלל הגדול של נשמת ישראל. כל פרטי התורה מצטרפים יחד ללמדנו מהו כלל-ישראל. "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", אבל חז"ל אומרים גם "שחסידי אומות העולם יש להם חלק לעולם הבא". אז איפה "הייחוס" המיוחד שלנו? שואל הרב. אלא שגם אצל הגויים יכולים להיות אנשים אידאליסטים גדולים אבל רק בתור יחידים פרטיים, כלשון המהר"ל במובן של "קדושת הפרט". לעומת זאת עניינו המיוחד הוא **"קדושת הכלל"**. הספציפיות

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

שלנו, הייחודיות שלנו היא **קדושת האומה, קדושת כלל-ישראל**. רק מתוך הבנה זו, אומר הרב, אפשר לגשת ללימוד תורה. רק מתוך "אשר בחר בנו מכל העמים" יש מקום ל"נתן לנו את תורתו". היה חוזר ומלמד רבנו את יסוד ההבנה מהו כלל. לפעמים אנשים שואלים מה מובנו הפילוסופי של 'כלל', הם טוענים שכלל הוא ריבוי של פרטים, אוסף פרטים. **אין מילים לגנות שיחת מעוטי שכל אלה**, אומר הרב, השקפתם זו היא השגה חומרנית, שיחת בהמה. **המובן של כלל אינו אוסף של פרטים, אלא יצירה אלוהית יסודית מקורית ושמימית**, שמתגלה בריבוי פרטים. הבנה זו שייכת ליסודי האמונה, לעיקרים שבעיקרים. **כשמבנים את ההחלטות האבסולוטיות של ערך כלל-ישראל, מגיעים לחיים של מסירות נפש למען התורה, למען האומה ולמען הארץ**. מתוך אחיזה בקדושת הציבור. מסיים הרב: אשרינו מה טוב חלקנו, שאנו חלק של הציבוריות העליונה הזאת.

1. הרב דוד טעבילי תרם ארון קודש לבית מדרשו במינסק. נתנו הרב שאל חיים הורביץ העלה את ארון הקודש ארצה. לאחר גלגולים רבים בהשתדלותו של הרב אברהם אטינגר, זכה מכון מאיר שארון הקודש הזה מפאר את בית מדרשו. וכל-כך מתאים הדבר שמי שמדבר בחריפות כזו נגד הפירודים בעם ישראל, יפאר ארון הקודש שלו את המקום שחרט על דגלו אהבה ואמונה לכל.
2. בית דוד דרוש ו'.

הרב אשר בוחבוט
ר"מ במכון מאיר

כשהאור פוגש את הענן - הסוד שמאחורי הקשת

בספר יחזקאל הדימוי של הקשת הוא לנבואת המרכבה: **"כִּמְרָאָה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵינֵי בְּנֵי הָאָדָם בְּנֵי מִצְרָאִי הַנִּצֵּה סָבִיב הוּא מְרָאָה דְּמוּת קְבוֹד ה'."**⁹ ונדרשת זהירות בגילוי זה כדברי הגמרא במסכת ברכות¹⁰ שחכמי ארץ ישראל היו מקפידים על מי שמתחווה לקשת כי זהו רק גילוי, וההשתחוות היא רק במקדש בהזכרת שם המפורש, והקשת היא רק גילוי שמו יתברך בטבע, ועל גילוי טבעי צריך לברך ולא להשתחוות. להלכה, ראיית הקשת לשם ברכה מותרת, ואילו הסתכלות ממושכת נאסרה (שולחן ערוך, אורח חיים רכט, א). וכך מסביר הרב קוק¹¹ את הברכה שמברכים בראיית הקשת **"זוכר הברית נאמן בבריתו וקיים במאמרו"**, שהקב"ה מראה לך בעולם דברים טבעיים הקרובים להרגשה הטבעית: "על הענן יורח האור, וההבהקה הזאת תה' לישועה להאדם ללכת אחרי ד' בדעת ובכל דרכי החיים", **שכל הדברים הטבעיים בעולם שמתפרטים מול עיניך מתחילים מהאור הגדול, וכאשר הוא יורד לעולם הוא מתגלה במספר גוונים, באנשים שאתה פוגש, במקומות ובמצבים, בהבנה שהקב"ה מדבר איתך, כהסבר המלבי"ם המלמד שכפי שאור אחד המשך המאמר בעמוד 4 <**

בעולם הטבע שדורש העמקה, כמובא במסכת חגיגה (טז,א): **שהמסתכל בקשת עיניו כחות, מסביר ספר העיקרים**⁵, **שרואות דבר שאינו כן, שנראה שיש פה תמונה עם צבעים אבל אינך יכול לגעת ולתפוס, וזהו עיניו כחות שרואה משהו אבל הוא אינו מוחש וממשי**. ולהמשך הגמרא, שעניו כחות לשלושה דברים מלמד על עומק העניין: "כל המסתכל בשלשה דברים עיניו כחות: בקשת, ובנשיא, ובכהנים"⁶. כפי שהגמרא מדמה זאת לאיסור להסתכל על הכהנים שנושאים כפיהם שהברכה היא מהקב"ה ולא יחשוב שמהם הברכה, אלא צריך לכסות ראשו ועיניו בטלית, ולדעת שהקב"ה מברך. וכן נשיא שהוא רק שליח ואין להסתכל עליו רק בצורה חזונית כמובא במשלי: **"פִּלְגֵי מַיִם לָב מֶלֶךְ בֵּיד ה' עַל כָּל אֲשֶׁר יִחַפֵּץ יִטְוֶה"**⁷ **כך בראיית הקשת יש תהליך פיזיקלי שיוצר את שלל צבעי הקשת, ונדרש מהאדם להסתכל בראייה עמוקה שהקב"ה מדבר עימך דרך תופעות הטבע ואין בקשת דבר עצמי. ולעומת זאת ישנו הסבר אחר בגמרא על הקושי שבראיית הקשת שלא חס על כבוד קונו, שהרי**

לאחר המבול, כאשר נח יוצא מן התיבה אל העולם שחרב, מעניק לו הקב"ה אות של תקווה, שלא יביא עוד מבול להשחית את העולם, וקובע את הקשת כאות ברית: "והיתה הקשת בענן וראייתה ליזכור ברית עולם" (בראשית ט, טז). מדוע נבחרה דווקא הקשת לבטא את הברית? ומה מלמד אותנו המפגש בין אור הקשת לעננים שיוצר אור בשלל גוונים? הקשת היא אחד מעשרת הדברים שנבראו בין השמשות¹, כלומר, הצד הרוחני שלהם גדול מהצד הגשמי והם נבדלים מן העולם עד כדי כך שהגשמיים שונה מעולמנו, כפי האתון בבלעם, פי הארץ בקרח, והמן שבמדבר². הקשת מופיעה במציאות, כאשר אור השמש פוגש בטיפות המים; האור מתפזר ומופיע בגוונים שונים בתהליך פיזיקלי כרוך. החידוש בזמן המבול היה שזה היה דבר חדש במציאות, שלדור המבול היה אביב בכל השנה,³ ולאחר חטאם נוצר **"זָרַח וְקִצְרִי וְקָר וְחֹם וְקִיץ וְחֹרֶף"**⁴ ומהתנועה הזו ראו את הקשת תחילה לסימן ולברית. ולדורות זהו סימן עמוק שמתגלה

"אוי לי מיצרי ואוי לי מיוצרי".

אוי לי מיוצרי שתקע בקברי נשמה שכזו, "בת מלך" התובעת בלי הרף: "הבו גודל!" ומכריזה על עצמה: "חולת אהבה אני", צמאה לחיי יצירה, לרדות בטבע ולקדשו.

בת המלך קוראת: הבו גודל, ואני מוחה: עיניים גדולות יש לך. אך היא בשלה, תובעת, מפצירה, מייסרת. מתפתלת בחבלי לידתה וממרת את חיי "אוי לי מיצרי" המתגרה בלי הרף בבת המלך, בזו לשאיפותיה, מתעטף בעצלותו, בז לאצילותו, עומד לה לשטן על דרכה, דרך הקודש.

נקלע בכף הקלע של ענקי עולם. ואני בתווך, נקלע בסער שניהם. והם, כל אחד מהם מכריז בקולו שהולך מסוף העולם ועד סופו "כולך שלי!". נקלע בכף הקלע של ענקי עולם אלה ועוד מעט ונטרפת דעת.

יש ואני אומר לעצמי אז: אתמסר ל"אל הטבע" וחסל. בחיקו אשכב, מכוסו אשתה ומלחמו אוכל. הוא ידאג לכל מחסורי. אך ברגע שני אני נסלד ממחשבת פיגול זו שנתרקמה בתוכי ונישא מיד על גלי שאיפותיה הקודחות של נשמתי הקוראת בעוז: "הבו גודל!". וכאשר אענה אותה כן תחפוץ וכן תכסוף.

"מלכות הדמיון - פתח סתרים". חברים ראוני על פרשת דרכים זו, נבוך בין ימין לשמאל ולא יודע אנא אפנה, ועצה בפיהם: "בוא עימנו פתח סתרים מצאנו לצאת בו מבין החיים טרופי החומר ועטופי הייסורים, בוא עמנו אל מלכות הדמיון וינתנו לך משאלות ליבך. תרצה ומיד אתה מלאך פורש כנפיים, מגביה עוף מעל שצף קצף המים הזדונים של הטבע העיוור ומביט על זעפו כעל גלים זעירים בכוס מים..."

אבל היכן אניח את חליפת הטבע? אז שאלתי נפחד: "אבל היכן אניח את חליפת הטבע בשעה שאבלע במלכות הדמיון? שמא בשעה שאהיה יושב וסועד על שולחנו של

דמיון בלא מיצרים, ושוכח עולם ומלואו, ממתיק לי טבעי עד שיאזל דלק דמיוני ואז אפול מופתע ובלתי מוכן לידיו הגסות ואבוי לי?

נסתתמו טענות חבריי כמי שיודעים את נקודת התורפה שבעצתם ובכל זאת חזרו ואמרו: "הלא גם מלך לשעה הוא מלך לא כן?"

"מלך לשעה". אין חכם כבעל ניסיון, פיתיתי עצמי. אנסה ויהי מה.

הסכמנו להיפגש עם רדת החשיכה, נסתרים מעיני הבריות, לשאוף את הסם ולהיבלע בבלתי נודע. הסם התמזג במרוצת דמי, התערפלת. מסך יורד ומסך עולה וכשחברי מסיט לצרכיו את ידית מי האסלה רעש זרימתם דומה באוזני כנסיקת חלילית אל מחוץ לאווירו של עולם ואני בתוכה. עולה ועולה ועולה.

הנביא שבשירותים. לפתע ובחטף נטל חברי עט ופיסת נייר מן הבא לידו והחל כותב דבר מה אשר את תוכנו לא יכולתי לשער. בחיפזון כתיבתו היה דומה אותה שעה כמי שנוטה למוות, ובטרם תפרח נשמתו מזדרז לפרש צוואתו ליורשיו. או אולי כנביא ששכינה מדברת מגורנו ואוחזת בידו כמצווה: "כותבני לדורות".

הייתי מוצף סקרנות עזה לזון עיני מן הכתוב, אך כל אימת ששירבבתי מבטי אל חלקת בית הסתרים, משך את הדף ממני והלאה ובארשת פנים קפדנית הסיגני לאחור.

וכך שקוע בהזיה חולמנית, ציפיתי למוזה שתשרה גם עלי מזיו תנחומיה.

"כשהדמיון הופך לסיטו. אך בטרם הנביט שדה דמיוני, שמץ ציץ של חזון ראוי לשמו כבר שאג חברי שאגת ניצחון, כאריה הנוהם מתוך קופה של בשר, שאגה שהחרידה את מנוחתי הסמומה דמומה אטומה.

השליך מידו את העט אל פינת החדר, יישר את הדף במתיחה קולנית כדרך דרשן אשר קהל

רבות צמא למוצא פיו, תוך שהוא מצווה עלי ועל חברנו הנוסף להקשיב לדבריו.

פחד גדול נפל עלי התמים. תחזיות איוב למכביר התרוצצו תחילה במוחי, ומשם ניתכו בעוז אל מכבש דמיוני המולה, ומשם כוזמי לבה לוהטת קדחו אל תוך ליבי ונתאזרחו שם עד שהולידו אגלי זיעה קרה על כל גופי.

מה יהיה, פיתני דמיוני, אם יפרוץ לפתע כרוח סערה אל חוצות הקיבוץ, ישא דברו אל חלל הלילה הקר ויסגירנו ליד שומרי החוק שאנו כה עמלים להיטתר מהם?

ועוד גרוע מזה הסיתני דמיוני לחשוב. וכדמיוני זה, האחרון והקודר מכולם, נוטל חברי את אקדחו המבצבץ מתוך שידת הסטריאו, וכדי להוכיח לנו: כי מה נחשב עולם חולף,

זיוף עלוב ומתייפף

אל מול נוראות פסגת ההוד,

של עולם מלא קסום ורוד.

יטיח בנו כמה כדורי עופרת. ואז כנאה דורש ונאה מקיים יצטרף אף הוא לדאות עם נשמותינו כעוף תחת כיפת הרקיע.

"את היש תאכל האש". עוד אני מסתבך בדמיונותי החל חברי נושא דבריו שנכתבו בחריזה ובמשקל, ותוכנם הטפה פרועה נגד כל היש והמצוי. כנגד כל ההישגי האנושות בכלל וכנגד היצירה הקיבוצית בפרט, שחזר ודימה אותה כפיסת בד אכולת עש.

קבר את הוריי, ביזה את מוריי והטיל דופי ומום בכל מי שנקף אצבעו אי פעם להציל את עולמנו מתוהו ושיממון.

"את היש תאכל האש,

כה אמר המחשש

שכלל וכלל אינו חושש..."

ymalka02@gmail.com

המשך המאמר מעמוד 3 של הרב בוחבוט <

מתגלה בגווניו שונים בקשת, כך ההנהגה האלוקית האחת מתגלה בעולם בדרכים שונות. **בזמנו של רבי שמעון בר יוחאי לא נראתה הקשת בענן בהסבר חיבור תורת הזוהר, כי היו רואים כיצד הקב"ה מתגלה בכל חי וצומח המזהירים כזוהר הרקיע,** כך שלא היה צריך לראות את הקשת בענן ללמוד זאת.

הענן שיוצר את הקשת בפזוור האור הוא כדרך גילוי ה' בעולם שהוא נסתר ומכוסה - 'עולם' לשון 'העלם' כפי שאנו אומרים בתפילה **"וירד ה' בענן"**, הענן מגן שלא נישרף בגילוי אור ה', **כי האור הא-לוהי העליון מתגלה לאדם באמצעות לבושים המתאימים ליכולת קבלתו.** ממשיך הרב קוק: **"אבל עדיין לא אור המאור לרגלי העננים הוא התכלית האמיתית, כי אם 'וה' ד' לך לאור עולם וא-להיך לתפארתך..."** ש"לא יהי' לך עוד

השמש לאור יומם, ולנגה הירח לא יאיר לך" ו"חפרה הלבנה ובושה החמה כי מלך ד' צבאות בהר ציון ובירושלים ונגד זקניו כבוד"¹² כמובא בזוהר הקדוש¹³ שבזמן גילוי המשיח, הקשת תאיר בשלל גוונים מאירים ונסתכל עליה, שכולם יבינו ויראו כיצד בכל צבע ומראה שבעולם זהו דיבור של ה' יתברך כאור הקשת המפציע בצבעיו מתוך הענן.

לכל המאמרים ושיעורי הרב באתר: asherbuchbut.co.il

1. משנה מסכת אבות פרק ה משנה ו
2. דרך חיים מסכת אבות פרק ה
3. מלבי"ם בראשית פרק ח פסוק כב (פרשת נח)
4. בראשית פרק ח פסוק כב (פרשת נח)
5. ספר העיקרים מאמר ב פרק כט
6. תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף טז עמוד א
7. משלי פרק כא פסוק א
8. תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף טז עמוד א

9. יחזקאל פרק א פסוק כח
10. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף נט עמוד א
11. עולת ראה / חלק א / עמוד שפד
12. עין איה / ברכות ב / פרק תשיעי-הרואה / קנה. ברכות נט/א
13. זוה"ק ח"א דף ע"ב ע"ב

ואביה תהילה

חדש! מהדורה בצרפתית

הספר שיגלה לך מה כח התפילה שלך. יעזור לך להבין מה אתה מתפלל.

יעזור את הרצון יאיר את הנשמה ירחיב את הלב ובעיקר, יעשה שינוי בתפילה שלך.

מאת הרב אברהם אנגל

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168

או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

"ההורים שלי נלחמו עליי, כמו מטורפים, הם גם נלחמו על דברים אחרים, וזה לא מבטל אחד את השני... לדעתם זה בא ביחד". על הריאיון עם אבינתן אור ועל הספר החדש שמגלה את האמת מאחורי סיבת שחרור החטופים

יוצא לאור

"אחת המטרות המרכזיות בספר היא להסביר שדיפלומטיה - אם היא איננה מגובה בכוח - היא חסרת תועלת לחלוטין. וזה שיחק תפקיד גם בשיחות על החטופים: כלומר, חמאס בכלל לא היה מוכן לנהל משא ומתן משום שהם חשבו שהכול הולך לטובתם... ועד שהכנענו אותם ועצרנו אותם, היה קשה מאוד לראות פריצת דרך בשיחות על עזה, הכול היה קשור זה בזה. לכן המוקד המרכזי שלי באותה תקופה, ואני מודה בכך לחלוטין בספר, היה עצירת ההתקפות הללו, וחשבתי שכדי לעצור אותן עלינו להשתמש בכוח צבאי".

דבריו של מקגורק, שלא נחשד בתמיכה בצד הימני של המפה הפוליטית, מאששים את מה שפורום תקווה נאבק עליו לאורך כל ימי המלחמה ולא זכה להד ציבורי תקשורתי משמעותי: הלחץ הצבאי הוא זה שהביא בסופו של דבר את החטופים. אך יש בתוך ההבנה הזאת כמובן גם הארה מחדש על כל הגישה שמנסה להבין את האויב על פי ההיגיון המערבי הפרגמטי.

הפתגם הנודע של הרב קוק זצ"ל לחודש מרחשוון הוא: "כְּשֶׁהַנֶּשְׁמָה מְאִיָּה - גַּם שְׁמִים עוֹטִי עֶקֶפֶל מְפִיקִים אוֹר נְעִים". מהו סוד הנשמה המאירה של אבינתן וכל יתר חבריו החטופים? איך הם הצליחו לראות גם בשיא החושך והערפל את האור מבעד לעננים ובקצה המנהרה? אולי הסוד הוא במקור שממנו הם שאבו את כוחם. לא ממקורות אכזב הנטועים בהווה קצר הטווח, אלא ממעיינות הנצח. ממה שהעיניים אולי לא רואות אך הנשמה הטהורה יודעת בעומק הכרתה בוודאות. משם הולכת האמת ויוצאת לאור.

עושים עסקה עכשיו, אני אצא מפה, אבל בעוד יומיים, שלושה, חודש, חודשיים, שנה, שנתיים, עשר שנים, ישב פה מישהו אחר במקומי".

מראיית: "לך היה ברור שאסור לעשות עסקה בכל מחיר?"

אבינתן: "חד-משמעית".

מראיית: "גם אם המחיר יהיה אתה?"

אבינתן: "כן. ישראל חייבת לצאת מהמלחמה הזאת מנצחת..."

"ההורים שלי נלחמו עלי, כמו מטורפים, הם גם נלחמו על דברים אחרים, וזה לא מבטל אחד את השני, זה עלול היה לבטל אחד את השני. לדעתם זה בא ביחד".

במהלך המלחמה אילנה דיין ראינה לא פעם מרואיינים שאתגרו את תפיסת עולמה הפוליטית. תפיסת עולם שמטשטשת לא אחת את הדילמות המוסריות הלאומיות הכבירות, כאשר מנגד נמצאים חיי היחיד על כף המאזניים. זה היה אחד הרגעים האלה. אבינתן ביטא בבהירות ובצורה רהוטה תפיסת עולם שזכתה לכינוי גנאי ואף לחרמות מצד מי שהאמין ב'עסקה עכשיו'. וכמו שאומרים - אחרינו המבול. אבינתן תיאר את המורכבות אבל לא היה מוכן למכור את העתיד תמורת ההווה.

בראיון עם אמו, שפורסם לאחר פרסום הראיון עם בנה, חשפה דיצה פרט משמעותי שהושמט בעריכה: "אמנם זה נפל בעריכה, אבל הוא אמר שביום שהוא השתחרר הוא ניגש לאבו חסאן (מחבל חמאס שחוסל), מהקשים ביותר שהחזיקו אותו; 'תגיד איך זה שאתם משחררים אותנו ביום אחד, כל מי שנשאר לכם, כל ה'יהלומים'. הוא אמר: החמאס חלש. אין מה לעשות. אנחנו חייבים." והיא מוסיפה: "אז גם מהצד של אבינתן וגם מהצד של ארה"ב - אנחנו מבינים שמההתחלה - צדקנו. שמה שהיה צריך לעשות זה כמה שיותר מהר לפרק אותם ולהוריד אותם על הברכיים ורק כך לקבל את האהובים שלנו בחזרה".

הרוח שמאחורי הכוח

כאשר דיצה מדברת על ארצות הברית היא מתכוונת לראיון ששודר לפני כשבוע ובו חשף ברט מקגורק, שליח הנשיא ביידן למזרח התיכון, מידע שמאיר בפרספקטיבה חדשה את המאבקים לשחרור החטופים שהתנהלו לאורך ימי המלחמה. בספר חדש שהוציא (brink או בתרגום לעברית - 'על סף תהום'), הוא מגלה מה הוביל בסופו של דבר לשחרור החטופים:

אינני מבין חשבונות שמים, אבל איכשהו, הקדוש-ברוך-הוא, הבמאי הגדול של הסרט שבו אנחנו חיים, מצליח ליצור שוב ושוב תסריטים דמיוניים שמגלים כמה העם שלנו נדיר ויוצא דופן בין עמי תבל. לפני כשבוע היה זה הריאיון המדובר עם אבינתן אור, בנם של דיצה וירון המופלאים, שנחטף ממתחם מסיבת הנובה. אבינתן גרם לכל מי שראה את הריאיון המרתק איתו ב'עובדה', להשתומם על התעוזה, התושיה והגבורה שלו, במבצע החילוץ העצמי שלו, שכמעט והצליח... מבצע אבינתן, כפי שכינתה אותו המראיית, אשת התקשורת אילנה דיין.

בתוך כל הפרק הזה שנראה כאילו נלקח מתסריטי 'משימה בלתי אפשרית', התגלה אבינתן בתעצומות נפש שמעידות לא מעט גם על בית גידולו. וכך סיפר בפתח התוכנית: "ביום ה-79, אני מדבר עם א-לוהים. ואני אומר לו, תקשיב, אני יודע ששבע שנים לא דיברתי איתך בכלל, ואני יודע שזה עכשיו צבוע לבוא ולדבר איתך, כי כשאני פתאום צריך ממך משהו, אז פתאום אני בא אליך. ואני אגיד לך אפילו יותר מזה, סיכוי טוב שכשאני אצא מפה, אני שוב פעם אשכח אותך.

"אז אני לא אבוא ואספר לך סיפורים, אני מדבר איתך דוגרי. בתורה בעשרת הדיברות כתוב: 'כבד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך'. זה חלק שהשתדלתי גם לפני השביעי (-באוקטובר). מאוד השתדלתי להיות שם בשביל ההורים שלי, מאוד השתדלתי לכבד אותם. גם אחרי שהורדתי את הכיפה. ועכשיו תורך לקיים את החלק 'למען יאריך ימך'. וההמשך של המשפט הזה - 'על פני האדמה'. לא מתחת לאדמה. אני עשיתי את החלק שלי, עכשיו תורך לעשות את החלק שלך".

הסיפור הזה מצטרף לעוד סיפורי אמונה בתוך השבי. הכנות הזאת, שבה אבינתן דיבר בפשטות עם אביו שבשמים, לימדו כמה עמוקה האמונה והאהבה של ישראל. זה לא עסקה של קח ותן - זה קשר עמוק לאבא שבשמים ולשותפיו שבארץ.

ישראל חייבת לנצח

אך קשר הנשמות התבטא בראיון גם בדרך המאבק שבחרו ההורים, ובנם, מבלי לדעת, בהתייחסות לעסקאות עם האויב העזתי המר: "המחלוקת פה הייתה סביב דיני נפשות. האם אתה רוצה להציל נפשות עכשיו או שאתה מציל חיים גם אחרי זה. לי היה ברור שאם אנחנו

דרושים: מורי בר מצווה
הקהילה מחכה המקוונת לכם!

בואו להוביל את הדור הבא של בני המצווה! מורים מנוסים מוזמנים להצטרף לפלטפורמה הדיגיטלית המתקדמת שלנו. הגיעו לתלמידים רבים, והיו חלק מקהילה המובילה בתחומה.

www.all4barmitzva.co.il
הרשמו באתר!
052-350-9870

למרות הקושי", אנחנו מלטשים את האבן הטובה. אנו מלמדים את הילד שהערך שלו נמדד בנחישות ובעבודה קשה, נתונים שבידיו לפעול ולהשפיע.

2. מתן תוקף לעולם הרגשי: אבן טובה מאירה באותנטיות. כשאנחנו נותנים לגיטימציה מלאה לרגשות הילד, גם לאלו הפחות נוחים כמו כעס או קנאה ("אני רואה שאתה מרגיש כרגע תסכול. בטח לא קל לך"), אנחנו מחזקים את האמון שלו בעצמו. הוא לומד שהרגשות העולים בו יש להן מקום, ואינו נזקק לבטל אותן כדי לרצות אותנו. לצד זה, הרגש לא מגדיר אותנו. הוא נוכח ומבקש הכרה.

3. הפרדה בין מעשה לערך אישי: החוסן הפנימי העמוק ביותר נבנה על אהבה ללא תנאי. כשהילד עובר על הכללים, הגבול צריך להיות ברור אך מופנה למעשה: "ההתנהגות הזו לא מקובלת בבית שלנו." אמירה ברורה וקצרה. ולא לשכוח להרבות באמירה הבסיסית: "אני אוהבת אותך תמיד ילד יקר שלי." ידיעה זו מהווה את הליבה הזוהרת של האבן הטובה.

המטרה שלנו אינה להסתגר לנצח בתוך התיבה. במקום או במאחז, המבול יירגע וילדינו ייצאו אל העולם הגדול. תפקידנו הוא לוודא שכאשר יפתחו את דלת התיבה, הם לא יחפשו בייאוש חלונות חיצוניים שיאשרו את קיומם, אלא יצעדו קדימה, זקופים ובטוחים, מאירים את עולמם מתוך ה"אבן הטובה" המאירה שבתוכם.

חיצוני: כמה לייקים קיבלתי? איזה ציון קיבלתי במבחן? האם המורה שיבחה אותי? האם בחרו בי לוועד הכיתה?

הסכנה המרכזית בגישה זו מתגלה בשעת משבר. כשיש מבול בחוץ, כשהעולם נהיה עוין או כשהפידבק החברתי הופך לביקורת - החלון לא מכניס אור, אלא רק את החושך והחרדה שמבחוץ. הילד, שתלוי באישורים חיצוניים, מוצא את עצמו ריק וחסר אונים.

חינוך של אבן טובה - מיקוד שליטה פנימי
לעומת זאת, רבי אמי מציע מודל עמוק בהרבה: "אבן טובה". אבן טובה אינה זקוקה לשמש כדי להאיר. יש לה מבנה מולקולרי ייחודי שמאפשר לה לאגור בתוכה את האור, ולהקרין אותו החוצה דווקא כשהכי חשוך. בחינוך, המשמעות היא טיפוח "מיקוד שליטה פנימי". זהו תהליך שבו אנו בונים אצל הילד מצפן ערכי, תחושת מסוגלות ואמונה בעצמו שאינם תלויים בנסיבות או במחזאות כפיים. כשהוא נתקל בקושי או בכישלון, הילד הזה ידע למצוא את המשאבים בתוך עצמו כדי להתגבר.

כדי לעבור מחינוך של חלון לחינוך של אבן טובה, אנו נדרשים לשינוי שפה ביומיום ההורי שלנו: **1. להאיר את הדרך, לא את התוצאה:** כשאנחנו משבחים רק ציונים והישגים מוחלטים ("איזה אלוף, קיבלת 100!"), אנחנו פותחים חלון. כשאנחנו מאירים את המאמץ ("ראיתי כמה השקעת בפרויקט הזה, הדרך שעשית מדהימה

ילדינו נחשפים למבול יומיומי. זהו אינו מבול של מים, אלא מבול של גירויים בלתי פוסקים, רשתות חברתיות, מסכים, תחרויות, ודרישה חברתית לעמוד בסטנדרטים חיצוניים בלתי אפשריים. בתוך הכאוס הזה, הבית שלנו נועד לתפקד כ"תיבה" - המרחב המוגן והבטוח שמייצב את הנפש. אולם, גם בתוך התיבה המוגנת, נשאלת השאלה: מאיפה מגיע האור? כיצד הילד שלנו לומד להעריך את עצמו ולהאיר את דרכו?

כשהקב"ה מצווה על נח לבנות את התיבה, הוא מנחה אותו: "צִהָר תַּעֲשֶׂה לְתֵבָה" (בראשית ו, טז). מהו אותו צוהר שנועד להאיר את התיבה מול חשכת המבול? בתלמוד הירושלמי (פסחים, פ"א) מופיעה מחלוקת סביב מהותו של הצוהר: "רבי יוחנן אמר: חלון היה. רבי אמי אמר: אבן טובה היתה, מאירה להם". המחלוקת הזו, שהובאה גם בפירוש רש"י, חורגת הרבה מעבר לשאלות של אדריכלות. היא מציגה בפנינו שתי תפיסות עולם חינוכיות ופסיכולוגיות - כיצד אנו בונים את תחושת הערך, המסוגלות העצמית והחוסן של ילדינו.

חינוך של חלון - מיקוד שליטה חיצוני
על פי דעתו של רבי יוחנן, הצוהר היה "חלון". חלון נשען לחלוטין על החוץ. דרכו אנו מקבלים את אור השמש. במונחים מתחום הפסיכולוגיה, ניתן להקביל זאת לחינוך המפתח אצל הילד "מיקוד שליטה חיצוני". ילד שגדל עם "חלון" שואב את תחושת הערך והביטחון שלו מפידבק

מחזלים ומתרחבים!

מוזמנות להצטרף

מכון אורה
ללוחם קרייג למונה
מחזור א' תשפ"ז

בזיו' להמחבר לתורה גדולה מירושלים קרייג למונה
להיבנות בתוך מליטה לאומית
במפגש חי ומחזק עם צלילי קולנוע

שנת לימוד תורה באהבה ובאמונה,
בלב של הצפון - קריית שמונה

לפרטים נוספים והצטרפות >>
תהילה: 054-595-6657 | הדסה: 054-224-0941

ראש בשמים
צפורה רוזנברג

דור מקדם
רצה לבנות
עיר ומגדל
עם רוח כפירה
נגד רבון ובריאיה
להחשיב אדם
ולתפכו לאל
כי יש לאל ידו
ליצור ולשכלל
מחומר ולבנים
עולם ומלואו
בלי מגע ידו
של אל מחוללו.

הפרידה והפגיעה
דרכו שאר דעה
ובלבול שפה
לשם הצבת גבולות
ואף שמור וטפוח
ערכים נעלים
מבססים על אדני
ענוה והנחת תודה
ושאין להסתפק רק

השעור והלקח
מרכב ומסבך
כך משם נכפה
התנועות למרחב.
באחרית הימים
יתקן המצב
אז יתפכו העמים
לדבר שפה אחת
ולקרא כלם
בשם השם

סבלנות אינה אומרת לוותר. היא עוזרת לנו לעשות את החלק שלנו, ולתת לדברים את הזמן שהם צריכים. במקום לכעס שעוד לא הצלחנו, אפשר לשמח בכל צעד קטן השבוע, לשנצטור לחכות, ננשם עמוק ונזכר בנח. נמשיך להשתדל בנחת, ונתן מקום גם לסבלנות!

יש, ערוץ הילדים

הפעם היא חוזרת עם עלה זית בפייה. איזו בשורה טובה! ובכל זאת, נח לא ממחר לצאת. הוא ממשיך לחכות, ויוצא כפאשר ה' מצוה עליו. גם אנחנו יכולים ללמד סבלנות. כשזורעים זרע, הפרח לא צומח מיד. משקים, מטפלים וממתינים. כשלומד לקרא או לרכב על אופניים, מתאמנים שוב ושוב, גם אם בהתחלה קשה.

קרה לכם שחכיתם למשהו משמח, והזמן פאלו לא זז? אולי לטיול, למתנה או לבקור של חבר? לחכות זה לא תמיד קל! בפרשת נח אנחנו פוגשים את נח ואת משפחתו בתוך התבה. המבול כבר פסק, אבל הארץ עדיין מכסה במים. נח שולח את היונה, והיא חוזרת: עדיין אין לה מקום לנוח. מה עושה נח? הוא ממתין שבעה ימים ושולח אותה שוב.

שאלות

1. מה שמות שלושת בניו של נוח?
2. מאיזה עץ נצטווה נוח לבנות את התיבה?
3. כמה ימים וכמה לילות ירד הגשם במבול?
4. מה הביאה היונה בפיה כשחזרה בפעם השנייה?
5. על אילו הרים נחה התיבה?
6. כמה שפות דיברו בני האדם לפני סיפור מגדל בבל?

חידה אבי נשאר בחיים אחריי. אחי יצא לכיוון כנען, ובני יצא עמו. מי אני?

מציאו למה התמונות רחוקות

המלצת השבוע

עונה חדשה בסדרה האהובה "מעמול"
 עולה בימים אלה לאתר! אל תפספסו!

אני כל כך טוב בלישון שאני עושה את זה בעיניים עצומות

מה זה הקטע הזה, שפיצה היא עגולה, שמים אותה בקרטון מרובע וחזותים אותה למשולש...

הידעת?

המילה "מטרייה" (באנגלית מגיעה מהמילה הלטינית "אומברה" שפירושה "צל"). זה מזכיר לנו שהשימוש המקורי שלה היה בכלל להגנה מפני השמש, ורק אחר כך הותאמה לגשם!

הבריא

מאת יוסי שחר.
 להזמנת סדנאות קוויקים: 0549-256994

באותם ימים, רק מלכים ואצילים חשובים הורשו להשתמש בשמיניות. זה היה סמל מובהק לכוח ולמעמד גבוה.

פנו דרך! הצל שלי יותר מכל הכפר שלכם.

אוף, הלואי שגם לי הייתה שמיניה כזאת, או לפחות כובע מצחייה ענק.

עוד קצת שמאלה עם הצל, אני מרגיש שאני הופך לטוסט מלכותי!

רק מאוחר יותר, באירופה הגשומה, אנשים אמיצים התחילו להשתמש בשמיניות כדי להישאר יבשים. בהתחלה, כולם צחקו עליהם.

תראו אותי! הוא הולך עם אוהל קטן על הראש! איזה מזל!

נו באמת! רק רציתי להגיע לחיידר יבש, לא לעוף כמו מרי פופינס!

זה לא אשמתי, הרוח התחילה! אני הפוך!

רק מאוחר יותר, באירופה הגשומה, אנשים אמיצים התחילו להשתמש בשמיניות כדי להישאר יבשים. בהתחלה, כולם צחקו עליהם.

תראו אותי! הוא הולך עם אוהל קטן על הראש! איזה מזל!

נו באמת! רק רציתי להגיע לחיידר יבש, לא לעוף כמו מרי פופינס!

זה לא אשמתי, הרוח התחילה! אני הפוך!

כשהעולם כולו מלא דופי, מחשבות טפלות, רעיונות תוהו, תגרות ומלחמות, שפיכת דמים והפקרות, אז מוצא לו האיש הישר אשר אוצר חייו קודש הוא, אשר חזיונו על היקום וכל אשר בו יוצא ממקור החיים והשלום, את תפקידו, את אומץ רוחו ואת תעודת חייו. וידע נאמנה כי רק ענוי ארץ, רודפי שלום, מבקשי ד', הם הם מקיימי העולם ומעמידיו. שמונה קבצים ו, ה

על סדר היום
הרב שלמה אבינר

שמירת הלשון ואהבת ישראל בעת בחירות

ומפסידים בעם ישראל. כולנו אחים. ביום שאחרי הבחירות הפתקים נזרקים לפח ואנו חוזרים לעבוד יחד מתוך קביעות להמשיך ולבנות את המדינה. מרן הרב קוק מלמד שהאחדות הישראלית היא נצחית. המחלוקות הן זמניות וחולפות. רבנו הרב צבי יהודה פסק בתקיפות: מדינת ישראל אינה רכוש של מפלגה. היא שייכת לריבונו של עולם ולכנסת ישראל כולה. בבוקר שאחרי הבחירות, אדם קם לעבודה או עולה על מדים. החבר שיושב לידו בטנק הצביע למפלגה הפוכה. הוא מחזיק אליו, אומר לו בוקר טוב, והם ממשיכים להגן על הארץ יחד. זהו שכל ישר. פעם, לאחר מערכת בחירות מתוחה בירושלים, קיבל מרן הרב קוק בביתו את יריביו הפוליטיים החריפים ביותר בסבר פנים יפות. הוא אמר להם: הבחירות נגמרו. כעת אנחנו אחים הבונים את ירושלים. מערכת הבחירות היא רגע חולף, אך האחדות הפנימית של ישראל נשארת לעד.

הסכנה שבשנאת חינו

הפסוק במשלי מזוהר פסקנית: "מות וחיים ביד לשון". יש שואלים: מדוע אנו מחמירים כל כך בעניין השמצות ברשתות בימי בחירות? תשובה: כי מילים הורגות. פילוג ושנאת חינו מפרקים את כוח העמידה שלנו. האויב בחוץ צופה בנו ומנצל את חולשתנו. הפילוג הוא סכנה קיומית. ספר מסילת ישרים מבהיר שכעס וגאווה מעבירים את האדם על דעתו. רבנו הרב צבי יהודה חזר תמיד: האחדות שלנו היא כלי הנשק החשוב ביותר. כשאנו רבים, כוח ההרתעה מתפורר. ילדים ובני נוער צופים בתשדירי התעמולה. הם קוראים דברי הפוליטיקאים, ומעתיקים את התוקפנות לבית הספר. איש ציבור שמדבר באכזריות, מחנך למוות ולא לחיים. באחד מימי הפילוגים הקשים שהיו בתוך המחנה, ישב רבנו הרב צבי יהודה ובכה. הוא אמר לתלמידיו: אויבנו בחוץ רוצים לכלותנו, ואנחנו מבזבזים את כוחות הקודש שלנו במריבות פנימיות? חיינו ובטחונו של כל אזרח תלויים ביכולתנו לדבר דברי חיים ואחריות.

היום שאחרי - חזרה ליחד

התורה מתארת את ההכנה לקבלת התורה: "ויחן שם ישראל נגד ההר". פירשו חז"ל: כאיש אחד בלב אחד. יש שואלים: מה קורה ביום שאחרי הבחירות, כאשר קבוצה אחת מנצחת וקבוצה שנייה מפסידה? תשובה: אין מנצחים

הרב חגי לונדין
ר"מ במכון מאיר

המדריך הנפשי לצליחת מבול

פרשת נח שנקרא השבת מתארת מבול; שטף מים אימתני שמאיים לכלכל את הכל. תקופה של איומים שמגיעים מכל עבר: מבחץ - חמאס, חיזבאללה, איראן, ציר

הרשע; מבפנים - ערביי אי"ש וישראל, אנרכיסטים, מערכות תרבות, משפט ותקשורת מבולבלות, וכמובן הבחירות המתקרבות. על מנת לצלוח את המבול ולהגיע לארץ חדשה - אדם חייב לבנות לעצמו "תיבת נח" - עולם פנימי שיעניק לו חוסן וסדר.

תיבת נח, על פי חז"ל, הייתה מחולקת לשלוש קומות: בקומה התחתונה הייתה האשפה. גם פסולת היא חלק מן החיים. אנו נאלצים, כחלק מן ההתמודדות עם הרשע להילחם בשצף קצף באויבי האומה. לספוג תחושות קשות של מלחמה - אולם אנו משאירים אותן בתחתית הנפש; לא נותנים להן להשתלט על האישיות שלנו.

בקומה האמצעית שכנו בעלי החיים. יש צדדים חיוניים שבאים לידי ביטוי בתקופה הזו. שמחה על כך שאנו חיים בתקופה גדולה שיש בה הזדמנות לתקן עוולות של דורות. פעלתנות, התנדבות ונמרצות על מנת לקדם את המציאות הן חלק מבריאת העולם החדש.

בקומה העליונה התגוררו בני האדם. דווקא בתקופה מאתגרת מתגלה צלם אלוהים שבאדם. כשהגלים מתחזקים החוזקים מתגלים; מדרגות נשגבות של גבורה ומסירות שמתגלות כעת הן הצד העליון בנפש; צד שיישאר לדורות. עוד זמן מה תראה הקשת בענן - ויתחילו אתגרים חדשים כמגדל בבל ודור הפלגה - אבל בהמשך יגיעו אברהם, יצחק ויעקב, ויקימו את בית ישראל על האדמה אשר נתן ה' אלוהינו לנו. אמן.

הרע יעבור \ הטוב יתגבר \ בעזרת ה'

50
ס' חג' תש"פ
מכון אורה

**אשר האדם
תלוי הוא בשימת הלב
לתביעותיה של הנשמה**

רב ק"ק

**בת שיר/נח?
מכון אורה**

מזמינים אותך לתוכנית שבועית לבנות שירות תשפ"ז

למי צמח אלה אלה, בואי איתנו לאהבה

הרב יהודה טיבי
18:00-18:50
מצפן יהודי בעולם פוסטמודרני
פסקה קסם וזוהר

הרב תומר בנימין
19:00-19:50
בניין אמונה - הסוד הישראלי
אנחנו צריכים

הרב עומר דוידוביץ'
20:30-21:15
למצוא את עצמי ואת החצי השני

ימי שלישי

תוכן עשיר ומגוון

מיקום נגיש בירושלים

5 שיעורים חיים שבוע

עלות שנתית 1600 ש"ח | מס' המקומות מוגבל

כפני נשרים 3 קומה 3
דברי איתנו, שרהלה: 054-2762092

מחציתות אורח בארבעה ואחור